

Entrevista a Clint Freeman

Clint Freeman: un col·loqui amb la llegenda.

En el seu dia la notícia va despertar indignació. Un australià, un "aussie", com els agrada ser anomenats, havia superat àmpliament els 1400 punts. La seva puntuació de 1409 semblava de ciència ficció, i el fet que tot hagués passat als antípodes va contribuir, potser, a alimentar alguna desconfiança.

Corria l'any 1998, i ja se sap, els mal pensats són de qualsevol època i estan a qualsevol lloc. Per la seva banda prosseguint amb la seva carrera competitiva no ha fet més que confirmar el seu gran talent fins a la conquesta del títol daurat en tir a diana el 2003, obtès en el propi temple del compost mundial: els Estats Units d'Amèrica.

A en Clint Freeman, en canvi, la cosa li anava bé i encara que el seu nom no presumia del mateix ressò dels famosos "pro" americans, va entrar de ple dret en la història moderna del tir amb arc com a primer arquer de politges a superar el llindar inabastable. Això li va significar una popularitat a nivell planetari que en va fer un mite per a tots els inscrits en la divisió. Les seves primeres fotografies que van circular per la xarxa van ser tècnicament estudiades en la vana recerca d'una clau de lectura universal que, obviament, no es va trobar mai. És cert que per les tendències executives europees del moment va mostrar una marcada sota obertura, i això va retornar les mirades de molts a l'altre riba de l'oceà, on els americans sempre havien predicat aquells paràmetres que Freeman semblava haver aplicat amb tant d'èxit. Estàvem en una mena de globalització tècnica? De fet no, o millor, potser havia estat així! En realitat encara avui el vell continent sembla perseverar en línies mestre més aviat discutibles que, a banda d'alguna raresa, continuen sent poc exitoses. És veritat que fa set anys encara era pitjor, però encara tenim camí per recórrer. Singular, Clint Freeman, mercès a la seves prestacions, ha donat vida, ni que sigui involuntàriament, a un autèntic fenomen de restructuració que encara perdura.

Però als lectors més que el passat interessarà el Freeman d'avui, sempre competitiu, sempre guanyador, i amb declarades mires olímpiques. L'hem trobat, encara que valentinos de la xarxa, en la llunyana Tasmània.

Tal com s'acostuma en les més clàssiques entrevistes, seria oportú que et presentessis.

"Entesos, res de més fàcil. Em dic Clint Freeman i vaig nèixer a Melbourne, en l'extrem sud d'Austràlia, el 16 d'agost de 1973, per la qual cosa, i estalviant-vos els càlculs,

aquest any he complert els 32. En realitat però a Melbourne hi vaig estar poc perquè la meva família en el 1976 es va traslladar a la veïna (com es diu) Tasmània. Per entendre'ns si avui volguessis venir de Melbourne, et caldria un trajecte de 14 hores de navegació en les aigües més agitada del nostre món. El sacrifici es veuria compensat perquè "Tassie", així l'anomenem nosaltres, tot i ser el més petit dels estats d'Austràlia és el més verd, el menys contaminat, el de naturalesa més plaent de tot el continent. Bé, ja haureu entès que em sento molt feliç de viure aquí. Ah, me'n oblidava: naturalment podeu venir en avió!"

Entre nosaltres molts creuen que ets un professional de l'arqueria.

"Desgraciadament no és així, tant de bo que ho fos! En realitat treballo per viure, com la majoria de nosaltres. Sóc assistent en un centre d'acolliment d'ancians, una ocupació que exigeix molt i que s'emporta gran part del meu temps, encara que me'n quedi prou per entrenar-me. Tiro amb arc des dels tretze anys, però diguem que vaig començar a viure'l com a autèntic esport quan en tenia 18. Sempre he tirat amb compost perquè em fascinava com a arc, i perquè m'agradava la precisió que arribava a obtenir. He tingut però dues pauses amb el recorbat d'una durada breu però intensa. Una del 95 al 96, i l'altra que no dic que sigui l'última, del 98 al 2000. No ho nego, he intentat qualificar-me per les Olimpíades de Sidney, i per dir la veritat no em va faltar gaire."

T'ha agradat l'experiència?

"Molt. A mi m'agrada de veritat tirar amb recorbat. El meu rècord personal és de 1307 punts, i en un torneig internacional a la República Txeca vaig tirar, en el 98, un bonic 1290. D'acord, no és tant comparat amb les puntuacions estratosfèriques dels campions olímpics però ja és alguna cosa, no?"

Com tots saben as triat de tirar amb un disparador d'increment de tensió dorsal, tens consells a donar per usar-lo?

"El millor suggeriment que em ve al cap és el de descarregar la força de tracció de l'arc sobre l'esquena per després poder relaxar de la millor manera el braç i sobre tot la mà del disparador que ha de trobar-se a ancoratge en una situació el més natural i espontània possible. Arribats aquí caldrà poc per concloure el tir de la millor manera. Personalment, per arribar a la deixada, penso en tancar la mà a un puny, i la resta es fa sol. D'acord, no serà la més pura d'entre les tècniques d'increment..., però a ki em funciona, i és això el que compta perquè, sempre, la deixada de la fletxa continua per sorpresa encara que decididament més controlable. Amb el vent no canvia molt excepte que, per contrastar-lo amb més eficàcia i mantenir una certa precisió tendeixo a treballar més amb el braç esquerra gaire bé pitjant l'arc cap a la diana".

Altres "drets" per oferir als nostres lectors respecte a la construcció del tir?

"Cerqueu de fer el vostre tir el més simple possible i eviteu complicacions inútils. Tracció, mira, increment i "puny", la meva seqüència està tota aquí, i si sento que alguna cosa no va baixo i torno a començar, sempre! No m'agraden els jocs atzar".

Els ritmes del teu entrenament?

"Intento entrenar-me tres, quatre vegades per setmana encara que no sempre ho aconseguixo. Sempre marco els punts, a qualsevol distància i, si puc, provo de tirar un número de fletxes que tingui relació amb la competició".

Quins materials estàs emprant actualment?

"Molt ràpid: Arc Mathews Conquest 3, Visor Copper John, lent Super Scope, estabilització Doinker, reposafletxes Bernardini de caiguda, disparador Carter Atension, fibra de la corda BCY-452X, fletxes Easton X10 550 amb punta de 110 grains de tungstè, culatins Beiter in-out, plumes Fletch Flex 187 ..., ja ho he dit tot!".

Com ho poses apunt?

"Ara sé que no em creureu però us juro que ho faig així! Simplement ajusto el punt d'encaix del meu arc a 90°, el centrat de tir com de manual, i després provo diverses dureses de fletxa mirant l'agrupament, i això és tot".

Un darrer esforç Clint per l'enèsim suggeriment pels nostres lectors.

"Només això: sigueu positius i tècnicament dinàmics en el tir. Creieu en les vostres possibilitats i tot anirà pel bon camí. Per cert, el meu somni olímpic no l'ha pas abandonat encara, de fet el 2008 no és tan llunyà! Una salutació de Tasmània als tiradors italians de compost!".

Tiziano Xotti

ARCO, nº6 , 2005, pg.28

Traduït per Josep Gregori

